

Després d'un
Felip V...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...ara tindrem
un Norman
King?

Any IV - Núm. 145

Barcelona, 21 de març de 1934

Preu: 20 cèntims

EL TUSSO NEGRE per al Cònsol d'Anglaterra

Quan ja estàvem ben creguts que la nostra indústria de fabricació i instal·lació de Tussos Negres, per bé que pròspera, estava circumscrita a satisfer únicament les necessitats, apremiats, per bé que reduïdes, del consum interior, heu's ací que s'ofereix a l'esperit d'iniciativa de l'anomenada tan tradicionalment com apropiada la regió més industrial de la Madre Patria una ocasió única, una «ocasió veritat» de posar les mirades en horitzons més vastos i les esperances en les possibilitats d'una exportació del nostre més alt guaradò que ha d'influir no pas poc en l'anivellament, sinó en el desenvolupament de la nostra tan poc afimada balança comercial.

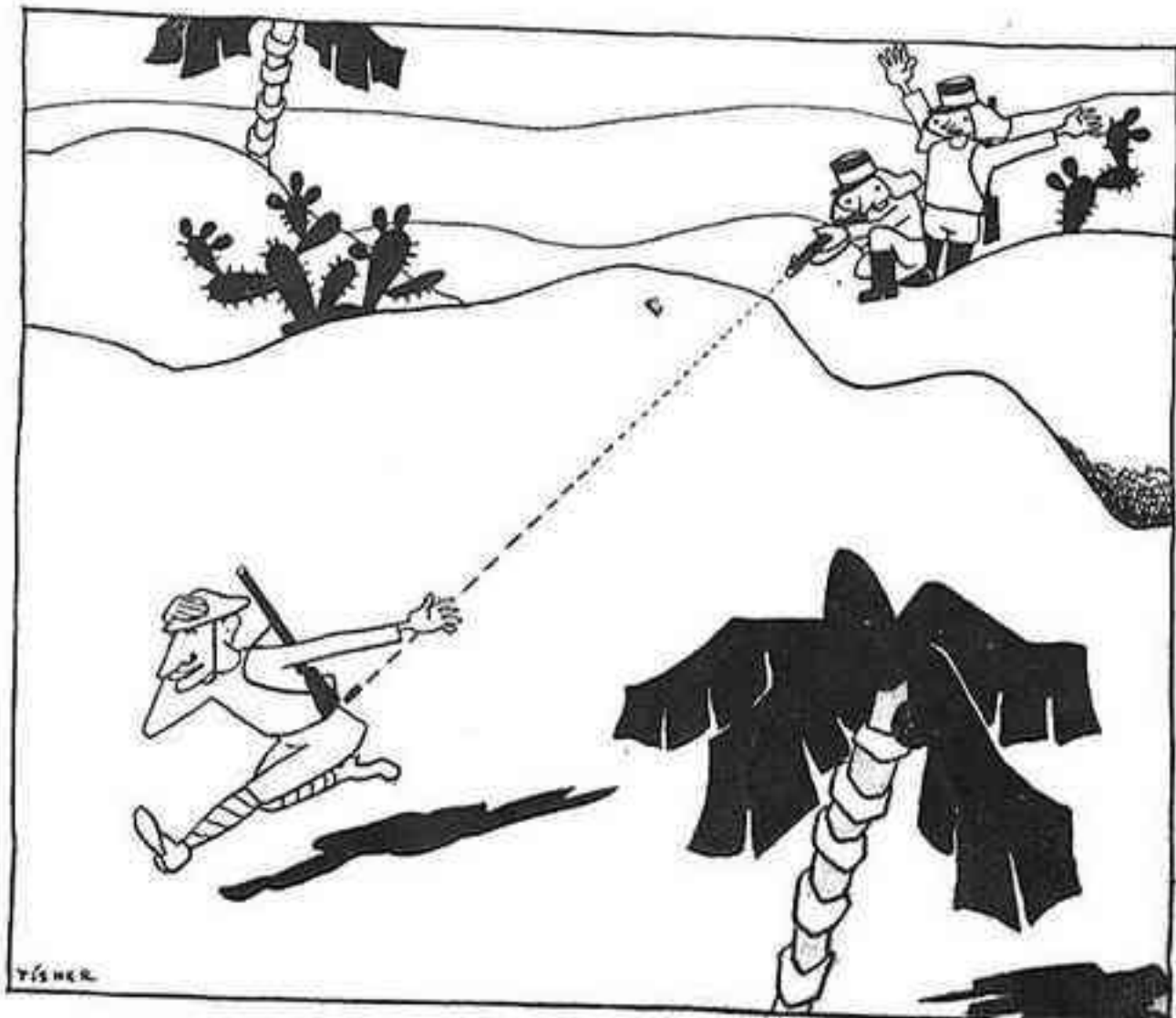
Quan us véneu de fora estant a demanar-vos el o, almenys, a fer-vos babarotes i mèrits per aconseguir-lo, és tant, si no més, o més aviat més que tant, que un certificat de garantia estés en tota regla en paper de barba, que és el substitut modern del pergami.

I aquest certificat de garantia implícit acaba de guanyar-se'l a pols el Tussó Negre en obtenir-lo guanyant-se'l a pols Mr. Norman King, cònsol general d'Anglaterra i protector de la integritat dels dividends elèctrics.

Feia temps que desitjàvem atorgar almenys un Tussó al cos comú de Barcelona. Però, a quin cònsol?, ens preguntàvem. A quin? Aviat, però, els fets vingueren a dir-nos-ho, i en repetir va quin? L'altre dia, sense voler vàrem dir «va quin?» i immediatament la resposta va venir tota sola: «A quin? A King! (Don Norman).»

Mr. Norman King, amb la seva fredor britànica, ha vingut, en els inicis de la primavera, a oferir una solució als que cerquen les acabades de l'autonomia. Ell, veient que els Albinyans, els Nos i els Egos s'ho premen amb tanta calma, ha vingut a posar-se al seu servei. Mr. Norman King, generós com cap més king, que vol dir rei, encara que no ho hagi estat mai, sense considerar els mals de cap que ja té Anglaterra a l'Índia, a Irlanda, a la Conferència del Desarmament, a l'atur forçós, a Austràlia, a la marxa de la fam, a Egipte i al Ness Loch, ha vingut a posar-se'n de nous a Catalunya oferint-nos protegir les pobres companyies britàniques que tenen tan modestos dividends i paguen sous tan exagerats als seus alts empleats per poder-los pagar modestos, com correspon, als empleats modestos, que no poden fer més que comprar edificis a la Plaça de Catalunya per enderrocar-los sense que es vegin amb forces suficients per edificar-los de bell nou, tan precària és la seva situació, però que gràcies a la protecció oferta podran, no solament mantenir els seus lars sense edificar, sinó fer-ne de nous i conservar amb una abnegació digna de tot elogi els seus modestos als modestos empleats, fent un bé extraordinari a la nostra terra, que així podrà gaudir d'un règim d'electricitat a alts preus, amb el dret de portar llençols a la Gandhi, fer resistència passiva, vaques de la fam, campionats de ball, filar el lli, fer-nos nosaltres mateixos la sal i munyir la cabra, fent que el mal record que teniem de Felip King es millori notablement, cosa que no pot fer més que afavorir els editors de les Històries de Catalunya.

Es per tot això, que no és pas poc, que avui pengem el nostre més ben enllustrat Tussó Negre al coll colrat de Mr. Norman King, tot cantant, naturalment, el conegut God save the Norman King. Perquè el llueixi al teu, al golf, al bridge i al te amb pastes.

Al Sudan, han confós l'ex-rei d'Espanya amb un bandit. (Dels diaris)

—Vaja! Ja m'han conegut!

La Lliga i Les vagues de Madrid s'estenen al manicomi d'Alcalà de Henares

Des de que La Veu de Gil Robles (abans Veu de Catalunya) s'ha tornat mundana, i alterna amb Peña Blanca i El divino impaciente, es creu obligada a servir als seus lectors aquelles menges espirituals que abans, només es podien trobar en els periòdics proveïdors de la real casa. Així, en el seu número del dia 17 publica un article sobre equitació; no serem tan egoistes que no en volgüem compartir les aristocràtiques joies amb els nostres democràtics lectors.

«L'equitació — diu La Veu, amb els ulls en blanc — no tan sols fa aprimar en general, ans encara aprima les cuixes i del darrera.»

Més avall explica, espiritualment, per si algun lector no hagués comprés: «El darrera — amb un nom o altre cal parlar-ne — s'aprima tornant-se dur.»

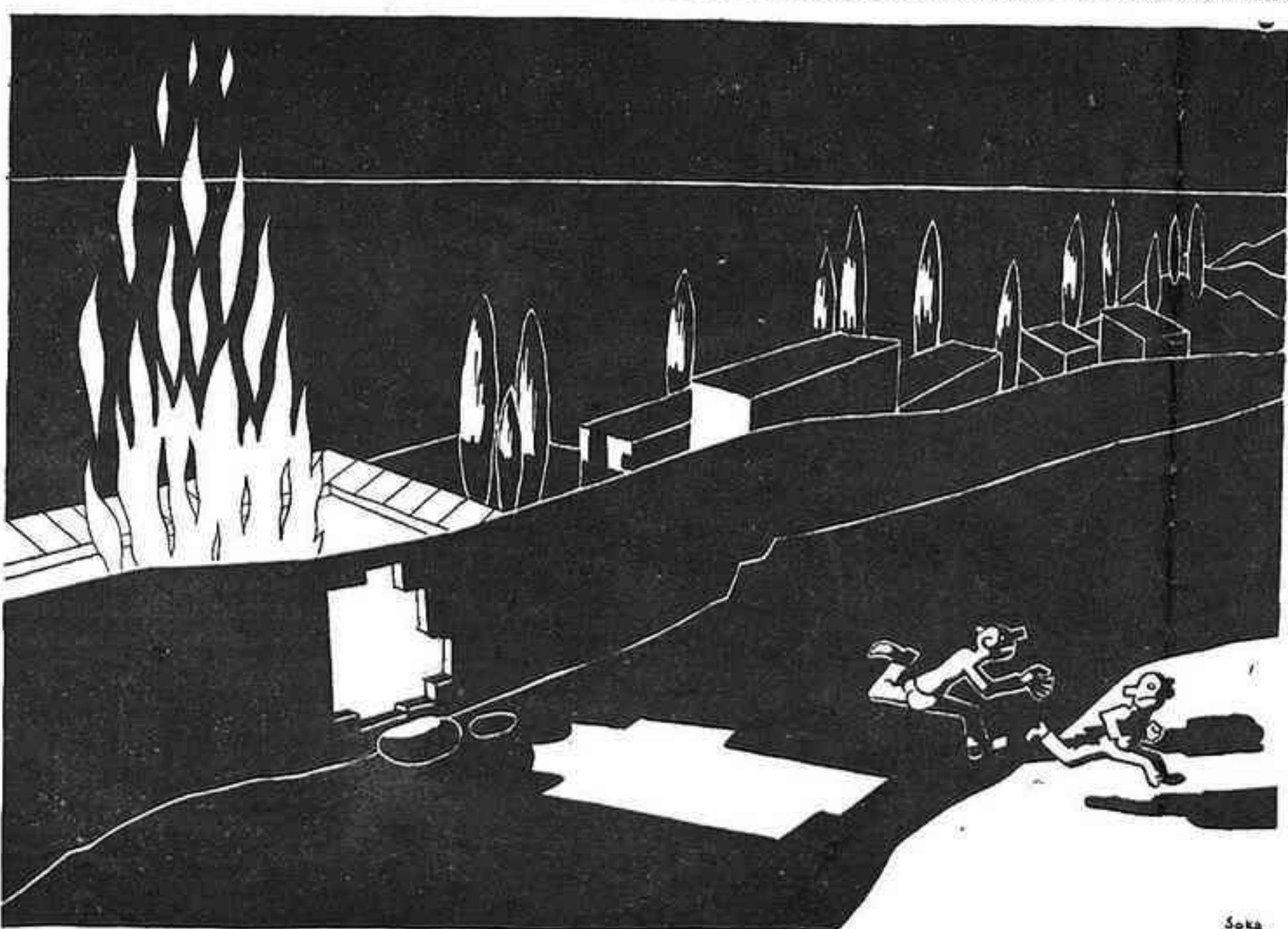
La notícia ha produït una excel·lent impressió entre les sòcies crepusculars de la secció femenina de la Lliga.

I tornem al famós darrera. Ara La Veu explica les ritmiques patacades que el pobre sofreix sobre la sella, les quals el sotmeten a un fort massatge que accelera la circulació de la sang en un lloc per un regular ben emmandrit.

Aquesta ingénua remarca ens fa pensar que l'autor de l'article no és el senyor Lluís Duran i Ventosa.

AVIS ALS ANUNCIANTS

Per a totes les ordres o instruccions que estiguin relacionades amb la secció de publicitat d'EL BE NEGRE, cal telefonar al núm. 80.555.

—Viva España, qué demonios!

UN VERITABLE ESCÀNDOL

Fins el Sometent ha d'ésser catalanista?

La Veu de dissabte publica un copió article a parlar, segons el títol, de «La destrucció del Sometent». Naturalment, l'orgue barceloní de «Acció Popular», se les empen contra el projecte de Reglament, pel qual s'haurà de regir l'institut armat, que ara s'està estudiant. En reproduïx alguns articles i hi posa uns comentaris dels quals no volem privar els nostres lectors.

Per entrar al Sometent — diu La Veu, amb desolació continguda —, no n'hi haurà prou d'ésser català; s'haurà d'ésser «afecte a les institucions autonòmiques del nostre poble».

Realment, és un escàndol: exigir que els sometentistes hagin d'ésser autonomistes! Calia tota la perfídia manresana del senyor Selves per imaginar una veuació semblant. On s'és vist això? Per ventura la Generalitat no voldria sabotejar l'autonomia, com fa patriòticament la Lliga? Per ventura els amics de Gil Robles i els Nos i Ego no han d'ésser armats oficialment pel Govern de Catalunya, perquè quan vingui el gran dia puguin caçar lliurement pels consellers «esquerriats» de la Generalitat?

En el primer article del Reglament projectat, es diu que «El Sometent és l'organització cívica d'aquells ciutadans defensors entusiastes de la República i de Catalunya que desitgin cooperar amb llur esforç a l'imperi de la llei, a la pau pública i a la salvaguarda de béns i persones contra agressions injustes».

Nova sulfuració de La Veu:

Aquell concepte de «república entusiasta» — diu — ens torna als temps de la famosa «Llei de sospitosos», de la Revolució francesa. No sols es castigava els qui mostraven «hostilitat», sinó els acusats d'«indiferència». (El general Crutine fou ajusticiat sota l'acusació «d'haver estat trist el dia en què es donà mort a Lluís XVI».)

Com es pot veure, el paral·lel és felicíssim i molt ajustat a les circumstàncies. Tothom recorda amb esgarriol el guillotinat dels senyors Ventosa i Calvell, general Fanjul, Manuel Brunet, Doctor Albiñana, Joan March i tantes i tantes altres víctimes innocents de la ferotgia republicana, acusats només d'haver estat tristos el dia que s'aprova l'Estatut.

Ara que La Veu ja ens perdonarà que d'aquí endavant no li diguem mai més La Veu de Catalunya. Li direm La Veu de Gil Robles, i ens entendrem millor.

LA TASCA COLONITZADORA D'ANGLATERRA

“God save the electricity”

LA VAGA VISTA PELS ANGELOS

El director. — Mi encontrar esta huelga absurda.
El periodista. — Vol dir que, si ells cobressin sis mil duros al mes, no l'hi trobarien, també?

La persistència de la vaga de la Llum i Força, que tots els ciutadans han pogut notar aquests dies gràcies a les informacions dels diaris, ha portat, junt amb les desconsiderades pretensions dels obrers, el que ja feia temps que es considerava inevitable. Anglaterra, finalment, justament irritada per la desatenció que suposa presentar tals demandes en el moment en què es discuteix una qüestió tan important com el no desarmament, ha fet per fi el que hauria fet qualsevol persona normalment constituïda i sense tares hereditàries: intervenir enèrgicament.

El primers símptomes

Per no alarmar el públic, cosa que no era necessària, la premsa desmentia divendres que el cònsol d'Anglaterra hagués anat dijous a la Generalitat. Es deia que només hi havia escrit. Es cert que hi va escriure; però desconfiant que hi hagués ningú que sabés l'anglès, ja que al senyor Carner Ribalta el suposava ocupadíssim en el Comitè del Cinema, el senyor Millàs Raurell en el del Teatre i el senyor Alavedra en saber d'alemany, ell mateix va portar la carta i la va llegir al senyor Companys, que, ocupat en no saber l'anglès, li pregà que ell mateix l'hi fes la traducció perquè així l'entendria més bé.

Mr. Norman King hi accedí molt amablement. La carta encara era més amable que Mr. King. Deia: «Moy Sr. mio: Catalunya ser autonoma. Pero England ser independentia e «Riegos e Fuerzas del Ebro» ser english. Nosotros non gostar conflictos. Querer paz e trabajo. Conque, buenas. Olé.»

La discreta advertència no fou, però, ben interpretada per la Generalitat, i el senyor Barrera seguí ocupant-se de la vaga en comptes de passar les gestions al senyor Selves, perquè aquest, que pertany a la junta mixta de traspassos, les traspassés al general Batet i aquest a un altre general, a poder ésser al general Sanjurjo, i els fets es precipitaren.

La qüestió pren caràcter internacional

Després d'aquesta visita la qüestió prengué un marcat caràcter internacional. El cònsol anglès anà a la Generalitat i el senyor Companys va voler obsequiar-lo amb ginebra, però ells refusaren aquesta intervenció i digueren que volien tractar les coses directament.

D'aquesta entrevista, com de moltes altres coses, no en sabem res.

Els fets es precipiten

Anàvem a deixar les coses en aquest mig misteri quan hem rebut el telegrama que anem a trans-

criure, a curts intervals dels altres: «Barcelona, 19. — Acaba d'arribar al port l'esquadra anglesa de la Mediterrània. Hi ha gran animació per les Rambles. Les cases de canvi han posat grans rètols oferint moneda espanyola i, com totes les altres botigues, «Beer» i «Jam and Eggs». Els mariners passen i fan alegrement altres coses. Les autoritats angleses són, en aquest moment, a visitar el President de la Generalitat. Es diu que es tracta de desitjar-li una bona festa de Sant Josep.—Havas.»

Que passa?

Barcelona, 19 (Urgent). — Les autoritats angleses fa sis hores que són a la Generalitat. La gent comença d'estranyar-s'en i s'ha format una manifestació que es dirigeix a la Plaça de la República.—Havas.

Inquietud

Barcelona, 19 (Urgentíssim). — La Plaça de la República és plena de gom a gom com en els millors dies. No sabem què fer, el poble aplaudeix de tant en tant per veure si sortirà algun al balcó. Però fa sis hores que el poble aplaudeix i no surt ningú. Això comença de semblar estrany. Es tem que hagi passat alguna cosa. —Havas.

El cop

Barcelona, 19 (Més urgent). — A les sis del vespre s'ha obert el balcó de la Generalitat i el senyor Companys, un cop fet el silenci de la gran ovació, ha dit: «Senyors e caballeros: En el nombre de la Compañia de Riegos e Fuerzas del Ebro, mi tener el grande honor de declarar Catha-

lonia el más bello florón de la corona británica para garantizar la libertad del trabajo e la paz e la prosperidade de los altos personales de la casa.

Mi esperar entonses que todos comprender el grande sacrificio hecho e que todos procurer ser lo más ingleses posible en tiempo pronto. E no más. Yo he dicho. Olé!

El públic, naturalment, ha comprès tot seguit que no es tractava del senyor Companys, sinó del cònsol d'Anglaterra, Mr. King. Però, què podia fer?

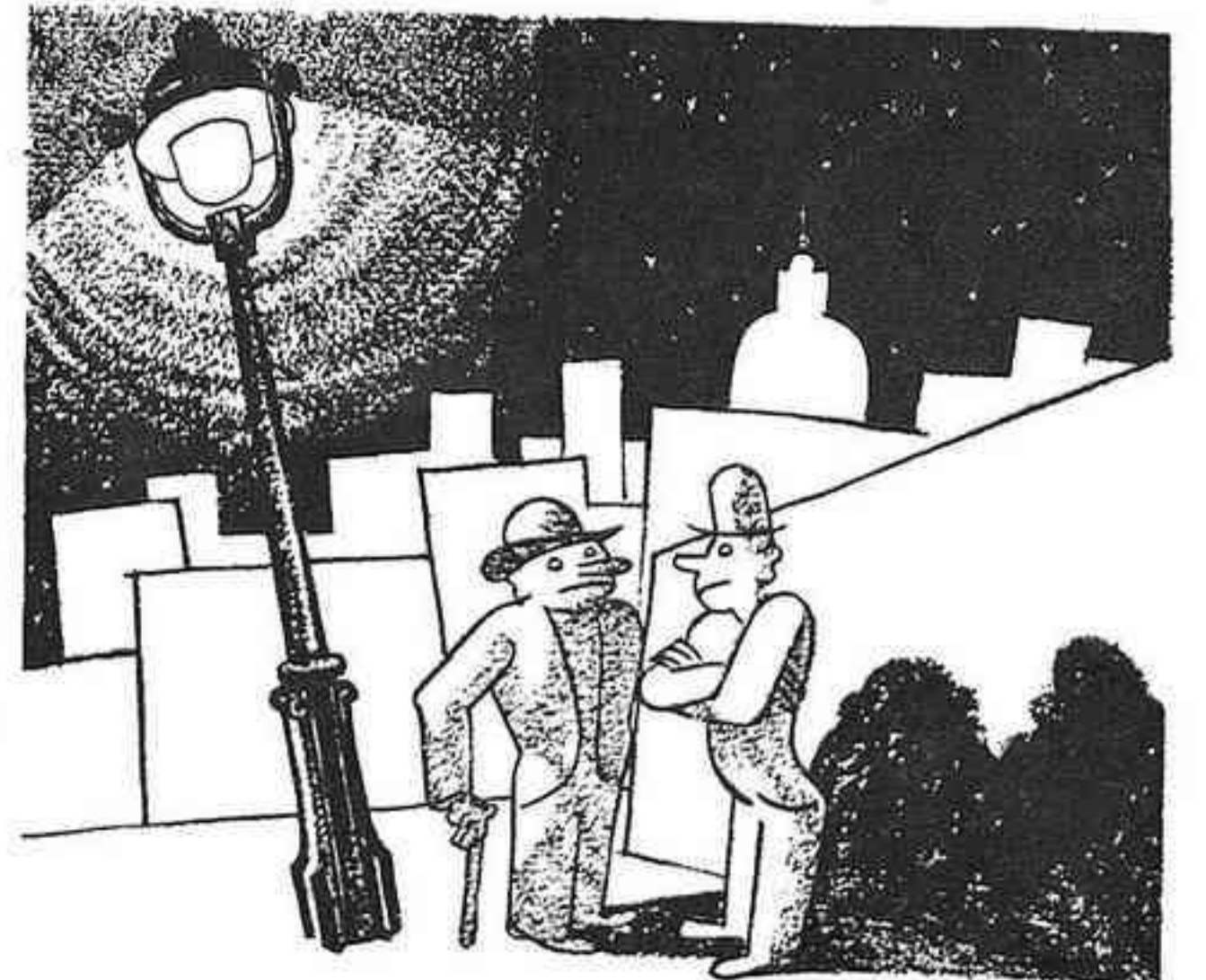
Mentre durava el discurs arribaven notícies greus: els mariners britànics, poc a poc, pel trasbordador del port i pel funicular estratègic de Montjuïc, havien anat pujant a la muntanya la major part de la qual, com se sap, ja no és zona de guerra; naturalment, els militars no hi podien fer res perquè no era de la seva jurisdicció; però, no se sap com, es trobaren amb els anglesos dintre del castell i han hagut de capitular.

Sembla que s'han valgut dels plànols del general Peterborough, que l'any 1713 ja s'havia apoderat de la fortalesa. Aquesta vegada, però, la cosa ha estat més ràpida, perquè els mariners anglesos anaven acompanyats d'uns quants sàstres que, com se sap, també solen ésser anglesos.

En saber-se aquestes notícies a la Plaça de la República es produí una forta reacció i, quan el cònsol acabà el seu discurs, esclatà una entusiàstica ovació amb visques a Anglaterra i a l'Energia Elèctrica.—Havas.

El nou govern

Barcelona, 20. — Mr. Norman King ha estat nomenat President

—Què me'n diu de la vaga de llum i força?
—Doncs trobo que hi ha força llum...!

de la Generalitat per l'alt personal de la Companyia de Riegos y Fuerzas del Ebro. El personal de la casa, per iniciativa dels senyors Millàs Raurell, Rubí i Munné, li ha prestat tot seguit acatament i s'han reorganitzat els serveis.

A mitja del nou President ha rebut les forces vives. Els primers d'acudir-hi ha estat, naturalment, la colònia anglesa; després han vingut els sastres, com a anglesos honoraris, i en tercer terme s'han barallat els fabricants de teixits de Terrassa i Sabadell, per veure quins dels dos podrien obtenir primer el privilegi de fabricar draps anglesos legítims. Quan els periodistes han entrat al despatx presidencial, la batalla dels fabricants continuava i, com que no es decidien, entràrem nosaltres.—Havas.

El nou president rep la premsa

Barcelona, 20. — El senyor Dennis King, ai, Norman King, ha rebut els periodistes.

—Ostedeis ver ingleses tratar bien colonias. Hacer dose horas ser nuestra Cathalonia e no haser repressión todavia. Nosotros querer pas, trabago e negosio. Business, desir nosotros. Mi realmente no querer ser Presidente. El haber de ser Mr. Fraser Lawton, pero ser hombre delicado e no querer, no querer nada nada de ninguna manera. Entonses, señores, mi aceptar. Pero el gobernar. E ostedeis mandar. Olé.

—I del conflicte, què?

—No haber conflicto ya. Todo isto. Nosotros no poder dar más. Pagar demasiado. Unos decir Mr. Lawton cobrar 33-333'33 al mes, se entiendo pesetas, no libras. Cierito. Pero el ser el director e otros ser altos cargos. Desir también Kw siete centimos en Barcelona. Si; pero, y los gastos? Quién pagar los gastos? Los obreros o la Companyia. Desir ganar 170.000.000 anuales. Estos millones primero ser pesetas e no libras e después no saber quedan mochos España en gastos de aquellos ya saben ostedeis, mil pesetas al mes a este, mil a aquel, sin que poder desir. Companyia sofrir mocho. Por eso señor Lerroux desir si Generalidad no haser bondat el sacar látigo. E desir moy bien dicho. Olé. Olé... jandro.

—I vostès, respectaran l'autonomia de Catalunya?

—Yes. Nosotros respetar pero condision. Es preciso que por atencion nosotros Alcalde de la ciudad querer haser la huelga del hambre como hiso Alcalde de Cork. Pura formula nada más e morir. Tambien Plaza República ser Trafalgar Square. E nada más señores. Olé.

Els periodistes s'acomiadaren tot demanant a Mr. King un tracte de favor per part dels anglesos, cosa que els fou promès.—Havas.

Una reunió clandestina

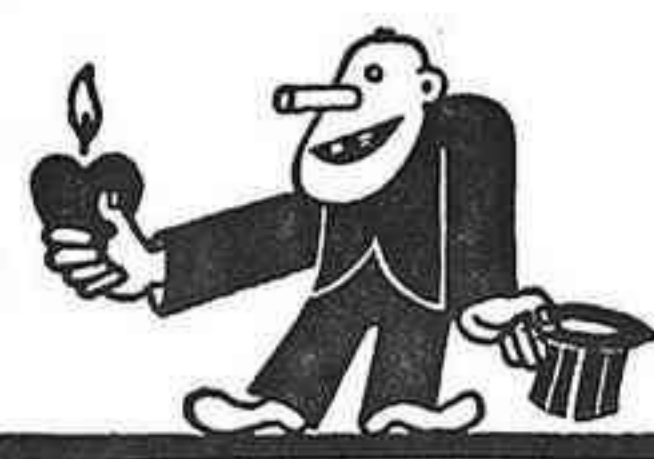
Barcelona, 21. — Anit fou sorpresa una reunió clandestina. Foren detingudes vint-i-cinc persones, deu gats, vuit boquilles d'ambre i setze piles seques. Sembla que es tractava d'una conspiració per declarar la vaga de consumidors de fluid elèctric i fabricar-se'l a casa amb piles seques o fregant boquilles d'ambre o gats a repel. Els detinguts seran jutjats pels tribunals d'urgència i electrocutats, perquè aprenguin.—Havas.

NO TOSSIU
Preneu
Pastilles KLAM
Tres rals caps
La primera us convencrà

Les malalties i llur convalescència

Les malalties deixen a la darrera feblesa i anèmia; l'organisme ha emprat per vèncer la malaltia, totes les seves reserves, i el cos roman mancat de defensa. Si no s'ajuda l'organisme amb un reconstituent enèrgic, la convalescència és llarga i penosa; per això recomanem els metges el Fosfo-Glicocola Domènec, el qual produeix una tonificació tan ràpida que es nota abans d'acabar el primer flascó. Venda en farmàcies i Laboratori Domènec: Rda. St. Pau, 71.

amb el cor a la mà

CANVI DE DOMICILI

El diputat rabassaire senyor Riera, de Martorell, fa poques vegades ús de la paraula a la Cambra, però quan discursaja fa feina.

Divendres de la setmana passada, després de demanar la paraula, va pregar al President que donat l'escàs nombre de diputats que assistien a la sessió, la suspengués fins dimarts.

Com que el senyor Casanoves no va accedir al seu prec, el diputat rabassaire després d'un parlamentari doncs jo foto el camp, va sortir del saló de sessions, i no diem que va agafar el tren per anar a Martorell, perquè darrerament ha traslladat el seu domicili a Barcelona.

COSSES DEL CERIMONIAL

Dimercres de la setmana passada el senyor Companys va invitar a un sopar als directius de l'Associació de Periodistes i els reporters que fan informació a la Generalitat.

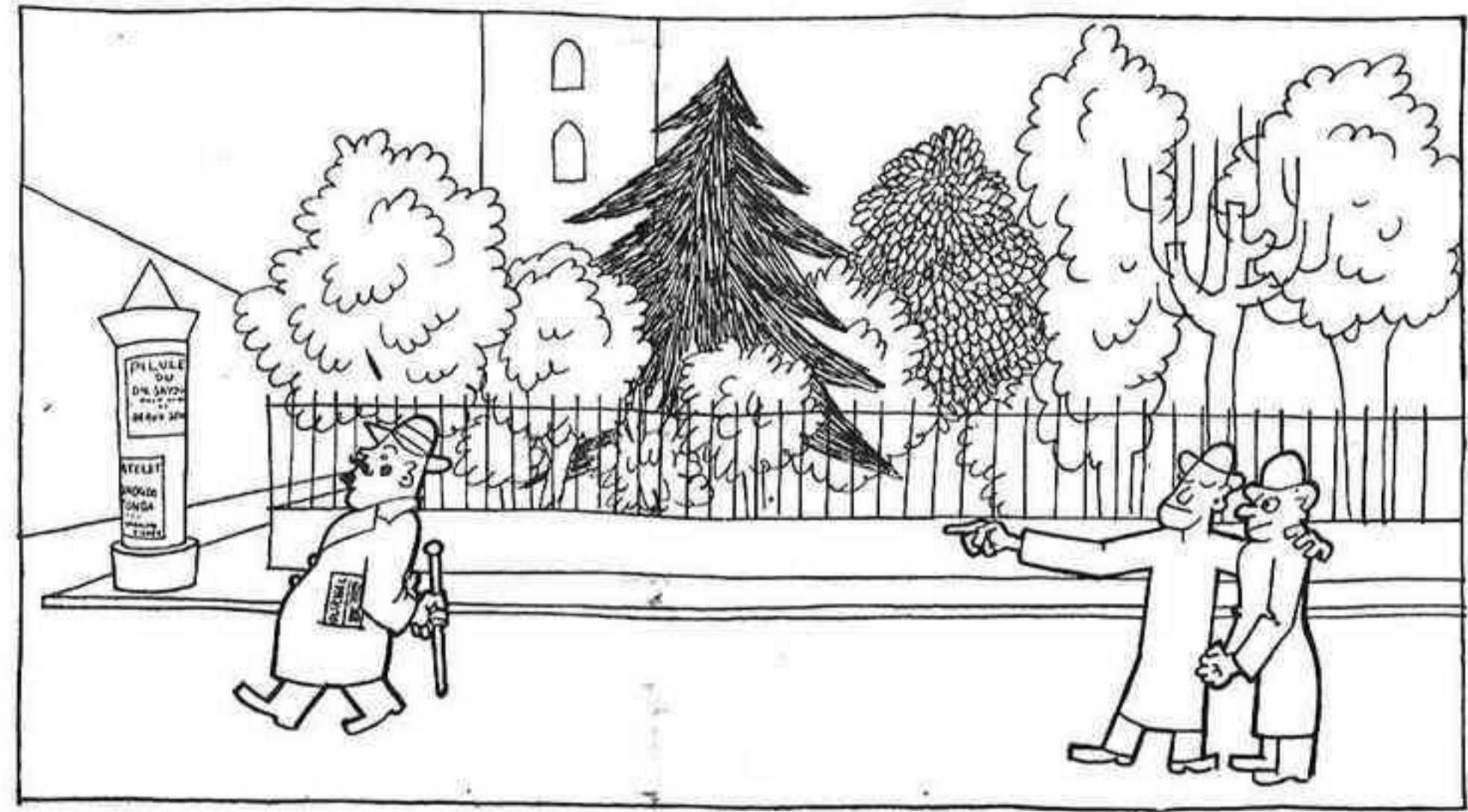
No cal dir que tractant-se d'un àpat al qual els invitats eren els periodistes, la festa es veié molt concorreguda i transcorregué enmig de gran animació.

Tothom reia. Es a dir. Tothom no. Aquell dia la cara del senyor Alavedra, privat de parlar de temes periodístics, s'assemblava més que d'ordinari a la d'una esfinx.

Què havia passat?

Molt senzill: Que el magnífic senyor Rubí, no va tenir altre acudit que sentar el secretari polític del President enmig dels dos policies encarregats de la custòdia personal del senyor Companys.

Al menys — deia compadint-se'n un periodista —, hom no hagués separat els dos agents; si més no ells dos podien haver parlat de les seves coses, i qui sap si d'aquesta conversa n'hagués sortit la captura de l'auto fantasma.

UN ORIGINAL

—Té: és francès i no ha cobrat de l'Slavisky.

Rule Britania

(Traducció lliure de Rudyard Kipling feta pels anglesos d'EL BE NEGRE.)

Nuestro Imperio ser el más grande del mundo; él se extiende por el tierra y por el mar; donde es nuestra bandera, el inglés hombre tiene la su patria y el su hogar.

Desde la Australia hasta el Cabo, de las Bermudas al Transvaal, de las Indias a Terranova, de la Jamaica al Gibraltar, desde Rangun a Mandalay, por las todas partes de la tierra brilla orgulleciendo el Union Jack.

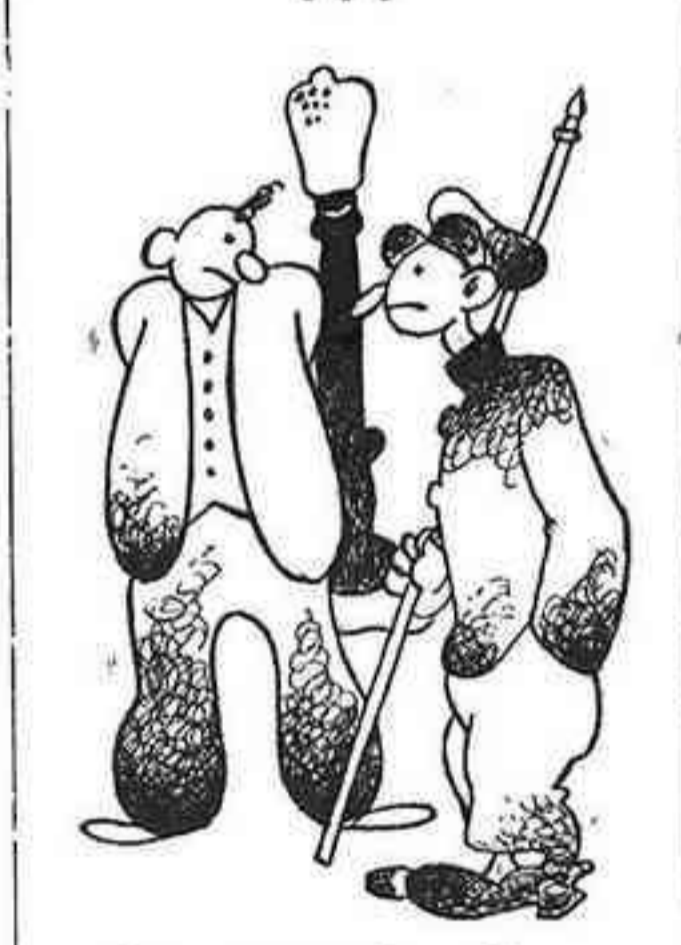
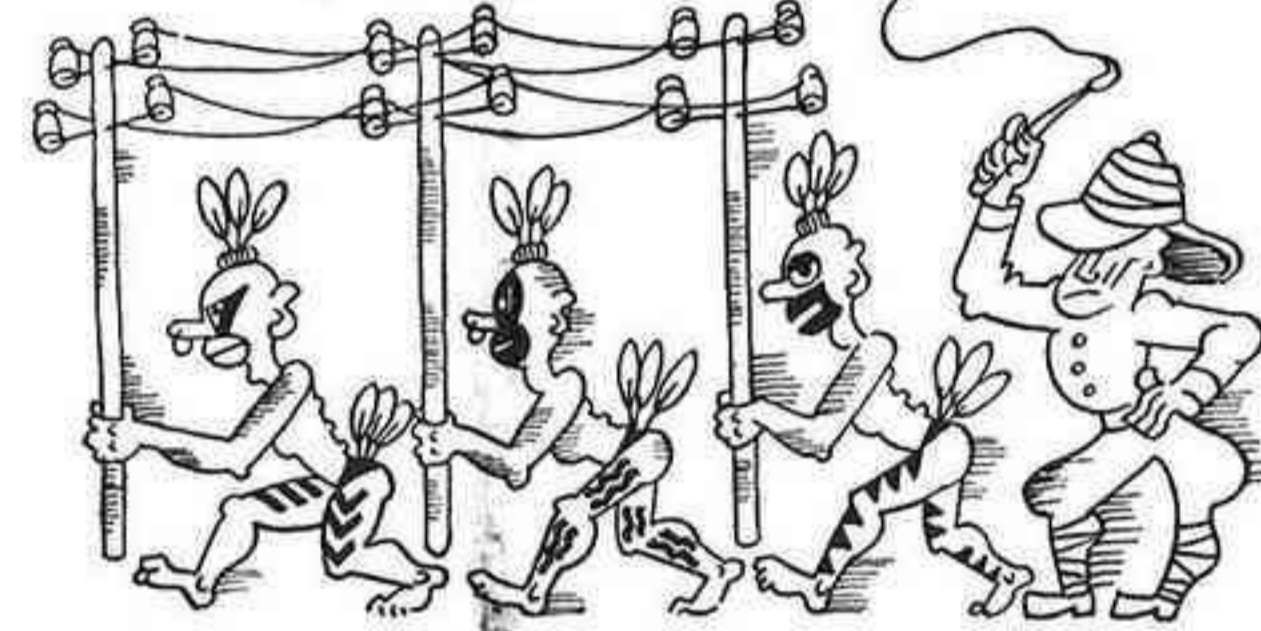
Nuestro Imperio ser el más grande del mundo; él se extiende por el tierra y por el mar; agentes nuestros son patrias inglesas allí en cada país y en cada aduar.

Por eso si en las inglesas colonias se levantan con querer y demandar cucharas de oro y plata todos juntos por comer la merienda y el cenar, nuestros hombres les hacen su negar y dicen que los frutos del trabajo la City es que los ha de provechar.

Nuestro Imperio ser el más grande del mundo; él se extiende por el tierra y por el mar; lo sabió Kruger, lo sabió Irlanda, a ver si ahora lo aprende la Generalitat.

si los salvajes la civilización no quieren, muy en seguida se hacemos la respetar.

El afghan sabe el pan que se come si quiere no nuestra labor aceptar; también el parsi y el ashanti fiero, y el indio más feroz y el musulmán. Todos aprendieron la justicia más madruza o más luego a venerar. Nuestra industria es la Industria, y el inglés más vale que la humanidad.

—I tu, que no plegues? —Veuràs: sóc el que apaga els llums...

UN INTERNACIONALISTA EMINENT

El senyor Trias de Bes, catedràtic d'Internacional Públic i Privat i ciutadà catòlic, apostòlic i romà, examinava un alumne dels que tenen poques manies. Un dels capítols més difícils de l'Internacional Privat, és el que fa referència a la qüestió, tan debatuda, dita de l'autonomia de la voluntat.

L'alumne no en sabia una paraula ni n'havia sentit parlar mai, però era home de recursos i contestà amb un gran aplom:

—L'autonomia de la voluntat és una cosa molt simpàtica. Jo sempre he estat francament autonomista de tal forma que no em limito a l'autonomia de la voluntat individual sinó que vaig molt més lluny i arribo a creure necessària l'autonomia de la voluntat col·lectiva com és el cas de la nostra estimada pàtria Catalunya.

El catedràtic, admirat de la inventiva de l'alumne, li digué:

—Del que vós sou partidari és de l'autonomia de l'aprovat...

NI EL TRIBUNAL INTERNACIONAL DE LA HAIA...

La lletra que per conducte del seu advocat senyor Danés va trametre dijous passat el consol d'Anglaterra al senyor Companys, ha estat causa durant aquests darrers dies d'un sens fi de confusions en els medis periodístics.

Ignorants de l'existència d'aquesta lletra, els diaris barcelonins, excepció feta de La Publicitat, han informat els seus lectors amb tota mena de detalls, de la suposada estada de mister King a la Generalitat.

Amb aquest motiu, divendres va produir-se entre els reporters generalitaris un batibull de consideració.

—El consol d'Anglaterra — feia el redactor de l'alludit diari —, no va venir per res a la Generalitat; el succeït fou que va encarregar a un advocat de la seva confiança. Danés, que fes a mans del President una lletra.

—Creu-t'ho — salta, ràpid, un company —; si et sembla, un anglès confiarà aquesta mena d'encàrrec a un danès!

—Però si és que Danés, l'advocat del consol anglès, és català!

La cosa no acabà en conflicte internacional per veritable miracle.

Avui la teva cara és més fira, papà

CREMACAO

Mercat d'ocasions
Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
Corts, 414 - Telèfon 30422

DIMARTS, 13

El dimarts passat, que s'esqueia en dia 13, fou incendiada la tomba de Macià. Poca estona després del fet, el telèfon en donava compte a la Redacció de La Publicitat. El reporter Artis-Gener sortí tot seguit amb l'encàrrec de traslladar-se ràpidament al cementiri. Davant mateix de la Redacció, el reporter parà un taxi:

—Al Cementiri Nou. Ben de pressa!

El xofer es tornà groc com la cera:

—Home... Veurà... A aquestes hores... I cap al cementiri...

Fou necessari explicar-li el motiu del viatge i exhibir el carnet professional per a convèncer el taxista.

A les dotze de la nit, de tornada, el xofer havia perdut tots els seus temors i es sincerà amb el redactor de La Publicitat:

—Veurà: jo sóc una mica supersticiós. El cor em deia que seria víctima d'un atracament, precisament avui. A mitja tarda, m'ha llogat el cotxe un individu i m'ha donat una adreça sospitosa: camí de Sant Genís. I quan èrem al pont de Vallcarca m'ha ordenat que parés i han pujat quatre individus més. El cor m'ha fet un

AQUELLS HOMENATGES SETMANALS AL SENYOR ULLED

Com els nostres lectors ja saben, els correligionaris del senyor Jesús (gràcies) Ulled li dediquen cada diumenge un homenatge d'administració, afecte, consideració, estima i simpatia.

Doncs bé: el que havia de tenir lloc diumenge passat a la Granja Royal, ha hagut d'ésser ajornat per culpa de l'estat de l'alarma que no autoritza cap mena de manifestació política, a excepció de les que fan les autoritats a la premsa.

Davant d'aquesta suspensió i a fi i efecte que el senyor Jesús (gràcies) Ulled no se senti defraudat i no es pensi que li volen estafar un homenatge, la Comissió organitzadora no ens prega que fem públic que aquest i tots els successius que hagin de suspèndre s'aniran acumulant i se celebraran oportunament tots en una mateixa setmana que precisament se'n dirà «La semana de Don Jesús (gràcies) Ojito».

PUNTUALITAT I METODE

A la Facultat de Dret de la Universitat Autònoma hi ha un catedràtic que si no va inventar la puntualitat devia ésser segurament perquè quan ell va néixer ja estava inventada.

Per donar una idea de la puntualitat del catedràtic de referència, que no és altre que Don Jesús Sánchez Diezma, reportarem una de les seves darreres anècdotes. El bon senyor entra a classe a les nou en punt, i al precís moment que toquen les deu dona l'explicació per acabada. Un bon dia el sorprené la primera campanada de les deu en el moment que començava a dir quelcom de la República:

—Y ahora, desde la Re... Hasta mañana.

I l'endemà, a les nou en punt, Don Jesús repregué l'explicació:

—...pública, el recurso contencioso agmministrativo...

ERROR FATAL

D'aquest mateix senyor se'n conta una anècdota que no té preu.

S'examinava un alumne de Dret Administratiu i Don Jesús seguia el seu costum d'ajudar-lo a mitges:

—Y un establecimiento de este tipo lo encontramos en las casas de p...

L'alumne no trobava la paraula i Don Jesús, que precisament el que vol és que li endevinin la paraula, procurava animar-lo:

—Venga, hombre. Dígalo sin miedo. Casas de p...

L'alumne seguia sense dir res. El catedràtic insistia:

—Atrévase, hombre. Todos hemos sido jóvenes y todos hemos ido. Yo también había ido, claro que a escondidas, pero también iba. Dedícase, hombre. Si que lo sabe. Atrévase...

Tant i tant el va instar, que a l'últim l'alumne va fer un esforç i va dir la paraula. Amb una mica més Don Jesús el mata:

—Obsceno! Márchese! Váyase! Grosero! Indecente!

Naturalment, el va suspèndre. Volia que digués cases de pres-tamos.

—No quedarem a les fosques? —No pas mentre estiguen reunits: ja saps que la reunió fa la força!

AQUESTS SAVIS...

Els organitzadors del IV Congrés nacional de fabricants de begudes carbòniques de Catalunya, l'acte més important del qual fou sens dubte la conferència que sobre el Valor de l'anhidrid carbònic en el cos humà donà el doctor Oriol Anguera, van acabar les seves tasques amb un banquet.

Durant l'àpat, una facècia de la congressista senyora Piera estigué a punt d'engagar-ho tot al botant. Quan menys hom podia pensar-s'ho, apropant-se al doctor Oriol Anguera, va pregar-li que provés el vas ple d'aigua de Seltz (sifó) que li oferia.

—Caram! — digué el jove doc-

Restaurant Sol y Sombra

CUBERTS A 3 Ptas. OBERT DIA I NIT
CARR. NOU DE LA RAMBLA
(AVANS CONDE ASALTO) 12-1'

LA BORSA LA VIDA

COTITZACIONS

Llum i força (obligacions), Barcelona	12'10
Idem idem (accions), Londres	33.000
Petronis Porta Pi	6'05
Francia Fascio (Funerals)	3'10
Editorial Calleja (Fauls Landru)	21'30

Acaparada totalment l'atenció per les oscil·lacions de Llum i força, la calma ha enviat la resta de valors cotitzables. Sols l'aparició dels Fascio en emissió de funerals i la cotització dels Petronis Porta Pi que segueixen pujant (el braç) ha donat lloc a algun moviment.

Llum i força continua amb la desproporció de sempre en el seu balanç. Mentre la llum, que es fa aquí, no proporciona augment ni en somnis, la força, que la tenen allà, permet uns dividendes que es creuixen.

Editorial Calleja ha col·locat amb èxit l'última de les Fauls Lacandru. Que si el león, que si la zarpa, que si el gat, que si la rata... Et la maison sans balayer, com diuen els francesos! (quan parlen amb En Gasch).

Contra refredats pomada UER

Daniel's ÚNICA BARCELONA

Visiteu el Saló de les cent mil corbates. — Sastreteria de gust i qualitat. — Màxim assortit i màxima garantia. — Tots els homes que vesteixen bé prefereixen fer-ho a la casa DANIEL'S. — DANIEL'S imposa la moda

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

STAMBUL = Dancing

ESTIL GRAN CASINO • Avinguda Francesc Layret, 106

Do 11 de la nit a la matíada • Tots els dies, triomf clamorós de VALERIA ELLASKAIA (Primera ballarina de l'Òpera de París)

MELODIANS ORCHESTRA • PRIMER DANCING A BARCELONA

XOCOLATES

SON ELS MILLORS

EL TIBET A LES ESCENES

Madison Square Garden. Film esportiu. Història de boxadors, de manàgers, d'empresaris.

Tot plegat portat a un ritme molt viu, ritme del qual els americans tenen el secret. Un film que no cansa, vaja.

Noches en venta, que sembla que s'hauria de dir Noches en Vienna, té un debut excel·lent.

Hi ha humor, ironia i un cert cinisme que sempre fa de bon veure.

Fantàsia

Gran èxit del film de la simpàtia. Su Alteza La Vendedora per Marie BELL

Albert PREJEAN Armand BERNARD

El programa del Fèmina que, com el del Coliseum, també és doble, té la particularitat de començar amb un film excel·lent, el qual és anunciat d'una manera gairebé clandestina, i acabar amb un altre, amb el qual no s'ha planyat la propaganda, que no és altra cosa que un rave.

El primer film, que és alemany, porta per títol «El adversario invisible». Història d'intriga i d'aventures del món de la fina fiança.

En canvi, «Un hijo de América», film francès que, per l'argument, hauria d'ésser un vodevil, és convertit en un drama que fa riure.

Richard Barthelmess, Betty Davis, Dorothy Jordan. Escríves de la Tierra. Warner Bros First National

aquells senyors i senyores nous trucs perquè almenys prenguin els diners de les seves víctimes amb una mica més de gràcia.

El que sembla que l'hagi perduda des de que es va presentar en un film molt bo amb Bebe Daniels és el tal Warren William, que sembla que hagi de fer de rei dels llumins perpetu.

En El Adivino el veiem d'arrencar-queixals, de faquir i d'una pila de coses més, enredant la gent i una bona noia que acaba per enamorar-lo, cosa que no podia deixar de succeir, tractant-se de l'heroïna. Si tots els bandarres trobessin una bona noia, ens ve a dir el film, que aconseguís enamorar-los de debò i convencer-los que no hi ha res com passar misèria, el món aniria d'una altra manera. El film, doncs, és una crida a les bones noies perquè es dediquin a enamorar els bandarres.

KURSAAL PARIS-MONTECARLO amb Henri Garat

LA SEÑORA NO QUIERE HIJOS amb Mari Glory

URQUINAONA

Robert Montgomery, Walter Huston, Madge Evans, Jimmy Durante, Robert Young. Honduras de Infierno

Com que per la Clara Bow sembla que no passin anys, aquesta artista té interès a demostrar-hi i a cada film se'n presenta una mica més nueta. El seu cas, en el film Hoopla, que es projecta al Capitol, és molt semblant als dos casos dels dos films (un per cada film) anteriors. També hi ha algú que no va gaire a l'hora i que cal que l'amor el regeneri i el regenera com és la seva obligació. En aquest cas aquest algú és, naturalment, Clara Bow, i el regenerador un xicotet de la toute première volée, com no diuen els francesos ni En Sebastián Gasch. Es tan bonic, tan bufó, tan inge-

Fèmina Demà dijous al vespre. Extraordinària sessió especial garantitzada per LYCEUM CLUB. LA VIDA EMPÍEZA. El moment suprem, de joia i de dolor, de totes les mares. Tan vell com la humanitat; tan nou com una vida que comença. Loretta Young, Eric Linden, Glenda Farr, Gilbert Roland. Film Warner Bros. First National

nu i tan de la primera volada, que Clara Bow, que el vol pervertir, s'hi enterneix i es deixa convertir i s'hi deixa casar per l'església i fins li paga els estudis i tot. I és tan i tan pur el minyó, que ni aquest fet que la dona el mantingui no el perverteix en el més mínim. És un film que entusiasmarà tot el districte cinquè en massa i aneu a saber si portarà una regeneració general i un augment de matrícula a la Universitat autònoma.

CAPITOL FOX HOOPLA amb CLARA BOW

El Cofre Misterioso amb Warner Oland i Heather Angel

Les Muralles d'Or són una cosa que sembla que mai no han anat gaire bé, no se sap per què. Per seguir, doncs, la tradició, tampoc no van massa bé al Capitol, ni quant a públic ni pel que fa als pobres actors del film, que es veuen, pobres!, dominats per un oncle milionari que li agrada totes i no deixa res per verd, casant-se, primer, amb la xicoteta del seu nebot, enganyant-la tot seguit amb una ballarina, enganyant després les dues amb una noieteta amiga de la casa i, si no es morís, enganyant les tres amb la «taquillera», les quatre amb la noia del guarda-roba, les cinc amb la filla de la portera del costat i les sis amb la dona del vigilant.

Honduras és a l'Amèrica Central; però Honduras de Infierno és a l'Urquinaona. Aquestes honduras són les dels submergibles, i el títol i el film semblen més aviat recomanar que l'espectador no s'hi fiqui en honduras. El director, però, s'hi ha ficat i n'ha sortit d'allò més bé, especialment en la part documental de la vida en els submergibles, dels combats, dels torpedaments, dels vaixells llançamines i tutti quanti que diuen els italians.

A l'Olympia fan tres films que són El Collar de la Reina, Dancing i El último experimento del Dr. Brinken.

El film que varem veure a l'Olympia és, doncs, El Collar de la Reina, film parlat però no sonor, fet a França en temps del mut i ensenyat a parlar en castellà del Parahel per l'«Amichatis». El film, si bé és parlat, no és sonor perquè no hi ha res que faci soroll, si no és, quan passa la cavalleria, un trap-trap fet amb les puntes dels dits damunt d'una taula. La fotografia, com els canons moderns, és ratllada que és una delícia i les converses són tingudes en uns tons tan elevats (de veu, s'entén) que quan fa un minut que parlen dos personatges la resonància (tot l'immetis teatre fa uh-uh-uh) no deixa sentir el que diuen i si durés cinc minuts seguits el diàleg l'espectador es tornaria sord.

Quant al diàleg, és espiritual i fi. La reina Maria Antonieta diu, per exemple, als dos joiers que han fet el collar: «Apuesto a que venís por el collar». Trobem que hi hauria anat d'allò més bé un: «Voto a Satanás!» Ho recordem a l'«Amichatis» perquè un altre cop hi pensí.

Un film original i d'un rar interès: El poder i la glòria, presentat al Fantàsia en sessió Mirador. Original pel procediment de narrar la història i per la qualitat literària d'aquesta. És de les poques vegades que hem vist al cinema la presentació d'un heroi que no és totalment bo o totalment dolent. El protagonista d'El poder i la glòria és un caràcter ple d'humanitat, amb els seus alts i baixos, les seves grandeses i les seves misèries.

Es pot retreure a aquest film una certa lentor i una certa insistència, però no és el procediment amb què està explicat que fa obligada aquesta mena de pesadesa? És igual, malgrat tot; El poder i la glòria resta un dels films més dignes que ens ha donat el cinema americà i —repetim-ho— més originals.

FRANZISKA GAAL i Paul R. Hörbiger. en llur millor companyia musical. OLLI en Budapest

Ens rebé, molt amable, el president, el qual, després de cobrar el duro de la consulta i prèvia comprovació de la seva legitimitat pel procediment del dring, ens féu passar a la saleta de proves psíquiques, i tot seguit, amb l'intermèdiu del mèdiu, que era una mèdiu, i pel procediment de la tauleta, varem evocar el senyor Nieto (don Manuel).

Les seves primeres paraules foren: FINALMENT...!

MOLT IBEE!

Als empresaris de Novetats no els ha sortit gens a compte El canto del ruiseñor. Allò era el cant del cigne. O sia: el cant de la mort. R. I. P. Per això, els senyors Canals i Calvo s'han afanyat, sense esperar el dissabte de Pasqua, a fer novament sarsuela.

La sarsuela amb que el senyor Penella ens ha fet tornar agre la crema de Sant Josep, es titula Tana Federova. Sarsuela russa, com el títol indica. Russa, com l'amanida del bar Núria, composta amb patates de Mataró i pèsols del pla del Llobregat. Russa, com els compradors jueus de roba vella, turcs en llur majoria. Russa... Ah! Es cert! Hi surten una gran duquesa que es diu Tatiana i un capità de cosacs que respon al nom d'Ivanoff — amb dues efes i tot.

LA IRREALITZACIÓ DEL CINEMA Ara tots els films hauran d'ésser bons

La crisi del teatre, que tant i tant ha fet parlar i escriure i badallar — de gana els actors i de son els espectadors —, està a punt d'ésser resolta d'una manera definitiva. Ningú no hi havia pensat encara; però de sobte hi ha hagut un home, si es pot qualificar d'home un ésser invisible, que ha trobat la solució. La solució de la crisi del teatre havia de trobar-se en el cinema i enlloc més que al cinema. Tots els llogaters de pel·lícules ho sospitaven, però no s'atreïen a pensar-ho.

El difícil era de trobar la solució en el cinema, és a dir, veure en què havia de consistir aquesta solució, i la solució trobada ha satisfet plenament als interessats: consistia a omplir els cinemes fos com fos.

Per aconseguir-ho, només hi havia un camí i aquest ha estat el proposat per l'ésser invisible que diu que respon (no respon ni per telèfon) al nom de Manuel Nieto. El camí era la irracionalització del cinema.

Ens rebé, molt amable, el president, el qual, després de cobrar el duro de la consulta i prèvia comprovació de la seva legitimitat pel procediment del dring, ens féu passar a la saleta de proves psíquiques, i tot seguit, amb l'intermèdiu del mèdiu, que era una mèdiu, i pel procediment de la tauleta, varem evocar el senyor Nieto (don Manuel).

FINALMENT...!

Hauriem de parlar malament de nosaltres mateixos i de tots els pobres espectadors en general. A mitja representació, érem més mujiks que els mujiks de l'espectari. A causa de la barba, naturalment!

Entre els deportats de Tana Federova, tinguérem el disgust de no veure-hi el mestre Penella. Comencem a dubtar de l'eficàcia de la revolució russa. El mestre Penella no assistí a l'estrena. En lloc seu, va rebre els aplaudiments dels alabarders el mestre Pals. Al nostre costat, a la sortida, comentava un castellà: —Era de esperar que al final de esta zarzuela habría «palos».

Sort de la Trini! Si no és per ella, encara dormirem.

Figura entre els intèrprets de Tana Federova l'actor Josep Llimona. Té un paper petit, petit... Tan petit, que en els cartells i anuncis el nom d'aquest actor ha estat suprimit.

—Estic molt ocupat. Estic molt ocupat. Però, com que estava subjecte a la taula pel conjur i per una pota —no sabem si d'ell o de la taula—, va haver d'aguantar metxa.

—Efectivament. Estoy llevando a cabo la solución de la crisis del teatro, gracias a la irracionalización del cine. La gente no va al cine. Por qué no va? Pues porque la crítica todavía no es bastante mala. Los críticos se permiten opinar, todavía en el año 1934, que las películas no son maravillosas y, lo que es peor, la gente se lo cree. Pero esto se ha de acabar y ya se acaba. El procedimiento es sencillo.

—Si? —Hable cristiano, perro catalán! Per no fer-lo enfadar, callarem en castellà, i el següent dient: —De momento yo tengo la crítica de dos diarios. En «El Diluvio» soy Don Q.

—No; pero vendrán... vendrán porque estoy acreditado. Mire. Yo habia repartido la publicidad de la antigua empresa del Urquinaona, que todavía debe a la prensa veinte o veinticinco mil pesetas, y todavía no ha cobrado nada. Y no cobrarán si no se someten. —I si es someten, cobrarán? —Hombre, vaya unas preguntas! Esto no lo pregunta más que un perro catalán! Claro que no cobrarán! —Ah! —No haga ah!, que yo sí que cobraré. Després d'aquesta resposta no hi hagué mèdiu humà de fer seguir el mèdiu. Ni amb diners!

l'anunciat ingrés d'en Llimona a la companyia del Novetats. Després, en constatar la seva presència en escena, el cor se'n va aixamplar. Mentre en Llimona sigui a Novetats, no és fàcil que intenti fer teatre líric català. Compreneu la nostra inquietud?

També hem tingut estrena al Nou: El amo del lagar. Es tracta, igualment, d'una sarsuela. Per fortuna, no és russa. El llibre és poqueta cosa. Es més aviat una llibreta. Una llibreta d'estalvis. Els autors han estalviat sobre tot la malícia. Són de bona fe. Creuen en l'amor i en la gelosia i ho aboquen a cada pas. La música és d'un xicot que comença, Salvador Codina. Aquest xicot porta empenta. Es de dolbre, només, que essent tan jove com es, hagi començat per escriure una partitura a mida d'un cantant.

El cantant, en aquest cas, és l'encarcarat i lluent bariton dominicà Eduard Brito. Per què aquest artista ens ha de produir sempre l'efecte que acaba de banyar-se amb aigua de midó? De totes maneres, el felicitem. No pel que canta, ni per com ho canta. Déu ens en guard!

El felicitem perquè en El amo del lagar interpreta un personatge que es diu Josep i abans d'ahir, per tant, era el seu sant. Tots els sants tenen octava.

Hollywood Bar-Dancing. Nou de la Rambla, 105 - Tel. 17933. Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius). COLOSSAL EXIT DE LA Demon's Jazz ORQUESTRA COMPLETA. Grans atraccions a la pista.

Com a assaig, i per a assegurar l'entrada del dissabte i diumenge darrers, l'empresa del Romea contractà per tres úniques funcions l'orquestra de Roland Dorsay i els seus cadets.

—Si no ve el públic per la Vila i en Davi (edició castellana), ni pels versos de Bartomeu Soler, vindrà almenys per la música d'aquests nois—degué pensar en Burgas.

Doncs, ni així! El dissabte hi havia al Romea tants pocs espectadors — segons hem llegit a un diari local — que els Dorsay es negaven a tocar. Calgué fer-los entrar en raó.

—Us han contractat perquè us senti la companyia—sembla que se'ls va dir—. No veieu que, per estar actuant, no ha pogut anar encara a aplaudir-vos?

Al Poliorama han apellat, com al Romea, al recurs del «fi de festa». Va a càrrec, aquest fi de festa, de l'orquestra de color Napoleón-Quintero. La qual, segons assegurin els tècnics, sembla que és l'orquestra Napoleón autèntica. D'orquestrats Napoleón, en vista de l'èxit, ja n'hi ha dues a Barcelona, per si no n'estaveu enterats. Quan es formarà la tercera? Perquè els Napoleons foren tres. Sense comptar el fotògraf ni el callista. Que també són cèlebres.

Aquesta setmana deixarem tranquil el senyor Millàs ratlleta Raurrell. Li hem de donar repòs... Perquè estúdi.

